

S. Innocentius I. in epist. ad Concilium Carthaginiense, apud Augustinum epist. 91. « Nisi magnis precibus, inquit, gratia in nos implorata descendat, ne quicquam terrenæ labis, et mundani corporis vincere conamur errores, cum pares nos ad resistendum, non liberum arbitrium, sed Dei solum facere possit auxilium. » Et infra: « Quotidiana præstat ille remedia, quibus nisi freti, confisiquenitatur, nullatenus vincere humanos poterimus errores. Necesse est enim, ut quo auxiliante vincimus, eodem rursus non adjuvante vincamur ». Idem in epistola ad Concilium Milevitanum, apud Augustinum 93. « Gratia, inquit, privatus, necesse est in diaboli laqueis irretitus occumbat ».

S. Zozimus Papa, Innocentii successor, in epistola, ejus meminit Celestinus in epist. ad Gallos, cap. 9: « Quod, inquit, tempus intervenit, quo ejus non egeamus auxilio? in omnibus igitur actibus, causisque, cogitationibus, motibus, adjutor et protector orandus est. Superbum est enim, ut quidquam sibi humana natura præsumat, clamante Apostolo, Non est nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem, sed contra Principes et potestates, etc ».

Sanctus Cælestinus I. in epistola, jam citata ad Gallos cap. vi. « Nemo, inquit, etiam Baptismatis gratia renovatus, idoneus est ad superandas diaboli insidias, et ad evincendas carnis concupiscentias, nisi per quotidianum adjutorium Dei perseverantiam bonæ conversationis acceperit ».

S. Cyprianus in serm. 7. de oratione Dominica. « Quando, inquit, rogamus, ne in tentationem incidamus, admonemur infirmitatis imbecillitatis nostræ, dum sic rogamus, ne quis se insolenter extollat, ne quis sibi superbe atque arroganter aliquid assumat ». Et infra: « ut dum præcedit humilis et submissa confessio, et datur totum Domino, quidquid suppliciter cum timore et honore Dei petitur, ipsius pietate præstat. »

S. Basilius in lib. *Moralium summarum*, Summa 62. cap. 3. « Oportet, inquit, ad tempus ab insidiantibus discedere: ubi tamen quis permissus est, in tentationem incidere, eventum ut sufferre possit, et voluntatem Dei per orationem petere ».

S. Joannes Chrysostomus homil. 24. in priorem ad Corinth. « Sunt, inquit, tentationes, quas sufferre non possumus, et quænam sunt illæ? omnes, ut ita dicam: possibilitas enim in divino nutu est, quam nostra

allicimus voluntate. Quare ut certo cognoscas, non solum illas, quæ virtutem nostram exuperant, non posse sine divino auxilio facile sustinere, sed ne has quidem humanas, addidit, sed faciet cum tentatione proventum, ut possitis sustinere. Et quidnam hoc significat? neque enim mediocres illas, quod dixi, inquit, propria virtute sufferemus, sed hic quoque divino indigemus auxilio, ut eas vel effugiamus, vel certe perferamus ».

Auctor operis imperfecti in Matthæum, hom. 37. « Sicut navis, inquit, fracto gubernaculo, illuc ducitur, quo tempestas voluerit, sic et homo divinæ gratiæ auxilio perduto per peccatum, agit non quod vult, sed quod diabolus vult ».

S. Ambrosius in Psalm. xxxiii. explicans illud: « Hæc omnia venerunt super nos, nec oblitus sumus te. Quis, inquit, est tam fortis, ut nequaquam in tentationem moveatur, nisi Dominus ei adjutor assistat. »

Sanctus Hieronymus lib. ii. adversus Pelagianos, citat illa verba Domini, Matth. xxvi. *Surgite vigilate et orate, ne intretis in tentationem*. Et continuo subjungit « Debuisset dicere, juxta vos, Surgite et resistite. Liberum enim habetis arbitrium et semel vobis concessa a Domino potestate, nullius alterius indigetis auxilio. » Idem initio lib. iii. « Nostra, inquit, victoria et corona victoriæ, illius protectione et clipeo paratur ».

Sanctus Augustinus in libro de perfectione justitiæ, extremo: « Quisquis, inquit, negat, nos orare debere, ne intremus in tentationem, negat autem hoc, qui contendit, ad non peccandum gratiæ Dei adjutorium non esse homini necessarium, sed sola lege accepta, humanam sufficere voluntatem, ab auribus omnium removendum, et ore omnium anathematizandum esse non dubito ».

Idem in libro de gratia Christi, cap. 27. « In libro, inquit, ad virginem sacram, cum dicit (Pelagius) divinam mereamur gratiam, facilius nequam spiritui, Sancti Spiritus auxilio resistamus: Significat profecto quid sapiat. Ut quid enim hoc verbum interposuit, id est, facilius? an vero non erat integer sensus, ut nequam spiritui, sancti Spiritus auxilio resistamus? Sed quantum detrimentum hoc additamento fecerit, quis non intelligat? volens utique credi tantas esse naturæ vires, quas extollendo præcipitat, ut etiam sine auxilio Spiritus sancti, et si minus facile, tamen aliquo modo nequam spiritui resistatur ».

Sanctus Gregorius lib. ix. *Moralium*, cap. 37. « Qui apte, inquit, reduci in pulverem dicitur, quia dimissus sibi, cujuslibet tentationis aura raptatur ». Idem in Psalmum tertium penitentialem, explicans illud: « Ne derelinquas me Domine Deus meus. Illos, inquit, procul dubio Dominus relinquit, quibus constantiam in tribulatione non tribuit. Necessario enim sequitur, ut omni tentationi sit subditus, quicumque a Deo fuerit derelictus ».

Sanctus Prosper in libro adversus collatorem, cap. 33. tractans locum de tentationibus sancti Job, ostendit, totam illam sancti viri victoriam ex Dei auxilio et gratia partam, et inter alia sic loquitur: « Quisquis igitur in tribulatione non deficit, ab illo se non dubitet adjuvari, ad quem quotidie corda universorum fidelium clamant, ne nos inferas in tentationem, sed libera nos a malo ».

Accedat postremo Ecclesiæ consuetudo, quæ inter quotidianas preces nihil magis frequentat, quam illud: Deus in adjutorium meum intende, Domine ad adjuvandum me festina ». Et in oratione, quæ legitur ad horam orationis primam, protectionem Dei contra tentationes invocans, dicit: « Tua nos hodie salva virtute, ut ad nullum declinemus peccatum, sed semper ad tuam justitiam faciendam, nostra procedant eloquia, dirigantur cogitationes et opera, per Christum Dominum nostrum ».

CAPUT VIII.

Solvuntur argumenta contra propositionem capitis septimi.

Argumenta Pelagianorum pauca sunt, nec difficilia. Objiciunt primo testimonium S. Hieronymi, ex lib. ii. in Jovinianum: « Liberi arbitrii nos condidit Deus, nec ad virtutem, nec ad vitia necessitate trahimur, alioquin ubi necessitas, neque damnatio, neque corona est ». Respondet sanctus Augustinus in lib. de natura et gratia cap. 63. sanctum Hieronymum loqui de natura, qualis fuit a Deo condita, non qualis nunc est per peccatum vitata. Nunc enim quædam peccandi necessitas ad est ex vitio, non ex

conditione naturæ. A qua necessitate liberari petimus, cum dicimus, « De necessitatibus meis erue me ».

Posset etiam responderi, si concedamus, S. Hieronymum loqui de natura, qualis nunc est, non necessitate trahi nos ad vitia, quoniam etiamsi per nos resistere tentationibus non valeamus, valemus tamen cum adjutorio Dei, quod semper in promptu est, juxta illud ejusdem Hieronymi in epistola ad Cyprianum: « Qui sustinet tempestatem, vel petra, vel tecti quærit refugium; quem hostis persequitur, ad muros urbium confugit: ita et homo a principio conditionis suæ Deo utitur adjutore, et cum illius sit gratiæ, quod creatus est, illiusque misericordiæ, quod subsistit et vivit; nihil boni operis agere potest absque eo, qui ita concessit liberum arbitrium, ut suam, per singula opera, gratiam non negaret ».

Secundo objicitur, tentationes oriuntur ex concupiscentia carnis, dicente Jacobo in epistola sua, cap. ii: *Unusquisque tentatur a concupiscentia sua abstractus et illectus* (1). Concupiscentiæ vero rationalis animus naturaliter dominatur, juxta illud Genes. iv. *Sub te erit appetitus lejus, et tu dominaberis illius* (2). Igitur potest homo naturæ viribus, tentationi non cedere.

Respondeo: natura humana ita constituta est, ut naturaliter pars inferior apta sit obedire superiori, et superior imperare inferiori: tamen potest etiam inferior reluctari superiori, et eam non quidem dominando, sed alliciendo et blandiendo ad se pertrahere. Quocirca Philosophi recte dicunt, rationem imperare appetitui inferiori, non despotico imperio, quomodo imperat dominus servo, sed politico, quomodo magistratus imperat populo, qui excitat non raro seditiones et rectoribus suis obedire detrectat.

Quamvis autem ex natura rei contingere deberet, ut aliquando quidem pars inferior dejiceret superiorem, sed ut plurimum inferiorem superior in officio confineret, et licet invitam, et reluctantem coerceret: tamen contra accidit, Quatuor de causis. Primum, quia pars inferior multis annis viget, antequam superior evigilare incipiat: inde enim fit, ut sensus assuetus per tot annos sine imperio rationis ferri in sua objecta, difficulter postea jugum rationis ferre possit. Deinde, quia sensus bona sunt præsentia, rationis

(1) Jacob. I, 14. — (2) Gen. IV, 7.

autem præcipua sunt futura et præsentia multo magis, quam futura nos movere solent. Tertio, quia sensuum objecta vicina sunt, et perfecte cognoscuntur, rationis vero longe remota et abdita, nec nisi tenuiter penetrantur. Quarto, quia diabolus maximam habet potentiam et artem nocendi, concupiscentiam excitando atque inflammando. Hinc enim fit, ut ratio, si suis solis viribus nitatur, concupiscentiæ, et per se vehementi, et a diabolo inflammatae, resistere nullo modo possit. Quare quod in Genesi dicitur: *Sub te erit appetitus ejus, et tu dominaberis illius*, verum est quidem, sed ideo potissimum est verum, quoniam (ut supra diximus) Deus non sinit nos tentari supra id, quod possumus.

Tertio, objici solet a quibusdam testimonium sancti Thomæ qui in 1. 2. quæst. 10. art. 3. scribit, voluntatem non posse necessitari a passione, nisi passio absorbeat penitus iudicium rationis. Quod si passio quantumlibet vehemens, numquam necessitat voluntatem, dum manet liberum rationis iudicium, certe sequitur, ut possit ei resisti viribus voluntatis etiam solis.

Respondeo: significat sanctus Thomas a passione non necessitari voluntatem necessitate physica, quasi voluntas determinetur ad unum, quomodo determinatur appetitus animalium brutorum; tamen non negat necessitari moraliter, id est, infallibiliter moveri, quomodo eloquentissimus orator, qui persuadendo ducit homines quocumque voluerit, non eos necessitat physice, sed moraliter. Eligunt enim illi id facere, quod orator eis persuadet, sed impulsu efficacia persuasionis, cui resistere moraliter non valent.

Præterea non negat S. Thomas, etiam nostram voluntatem divino auxilio indigere, ut a passione non necessitetur: sed solum dicit, eam, si ratio absorbeatur, omnino necessitari; si vero ratio non absorbeatur, non necessitari; quod verum est, quia divino auxilio munita potest non consentire passioni, cujus auxilii non est capax, quando rationis iudicium penitus est ligatum.

CAPUT IX.

Posse hominem sine fide, cum auxilio speciali, et etiam sine illo, bonum aliquod morale perficere, si nulla tentatio urgeat

Tertia propositio, quæ docet, posse hominem sine fide, cum auxilio speciali, et etiam sine illo, bonum aliquod morale perficere; si nulla tentatio urgeat; breviter explicanda est, antequam probetur.

Sciendum estigitur non esse omnino idem, facere bonum morale, et observare præceptum secundum substantiam operis. Potest enim servari præceptum secundum substantiam operis, etiam cum peccato, ut si quis amico restituat depositum, ut illo ipse a furibus spoliatur. At bonum morale non potest cum peccato fieri: proinde majus quiddam est, facere bonum morale, quam servare præceptum; et ideo in nostra propositione non tam præcepti, quam boni moralis mentionem fecimus.

Sciendum secundo, adversarios, ac præsertim Kemnitium, et alios hujus temporis sectarios, qui docent, Pelagianam hæresim esse, negare omnia infidelium opera esse peccata, id affirmare de illis etiam operibus quæ fiunt ab infidelibus cum auxilio Dei speciali: ac propterea nos id potissimum probare velle, non esse videlicet peccata omnia opera, quæ fiunt sine fide, præsertim sit fiant cum auxilio Dei speciali. Id enim certissimum esse minime dubitamus. Interim tamen illud etiam probare volumus, posse fieri aliquod opus bonum moraliter, non solum sine fide, sed etiam sine auxilio speciali, si nulla tentatio urgeat. Nam urgente tentatione jam ostendimus, nihil boni solis naturæ viribus fieri posse. Itaque testimonia adferemus, quæ probent, aliqua bona opera ab infidelibus posse fieri, sive cum auxilio speciali, sive etiam solis naturæ viribus.

Primum igitur testimonium sumitur ex illis Scripturis, quæ testantur, Deum remunerari bona quædam opera Gentilium; non enim Deus, qui justissimus est, et justitiam diligit, quique sapientissimus est, et falli nullo modo potest, opera mala remuneraret, cum justo iudicio supplicium mercantur, non præ-

mium. Unus locus est Exod. 1. *Quia timuerunt obstetrices Deum, ædificavit illis domos*. Sensus est, quia Ægyptiæ obstetrices non paruerunt injusto imperio Pharaonis, qui jusserat occidi omnes infantes masculos Hebræorum, existimantes id esse, ut revera erat, contra Dei voluntatem, ideo Deus pro hac misericordia, quam exercuerunt in filios Hebræorum, dedit eis pro mercede copiosam et felicem prolem, atque ita domos illis ædificavit, et stabilivit.

Alius locus est Ezechielis, cap. 29. Fili hominis, Nabuchodonosor Rex Babylonis, servire fecit exercitum suum, servitute magna, adversus Tyrum. Omne caput decalvatum, et omnis humerus depilatus est: et merces non est reddita ei, neque exercitui ejus, de Tyro pro servitute, qua servivit mihi adversus eam. Propterea hæc dicit Dominus Deus: Ecce dedi Nabuchodonosor Regem Babylonis in terram Ægypti, et accipiet multitudinem ejus, et deprædabitur manubias ejus, et diripiet spolia ejus, et erit merces exercitui illius. Exercitus iste sine dubio infidelis erat, et tamen quia fideliter regi suo servivit in bello justo contra Tyrum, quam urbem ob sua peccata Deus everti volebat, ideo mercedem illi reddidit, donans ei, mirabili providentia, spolia Ægypti, quæ propter scelera quoque sua spoliari meruerat. Itaque sanctus Hieronymus in comment. sic ait: « Ex eo quod Nabuchodonosor mercedem accipit boni operis, intelligimus etiam Ethnicos, si quid boni fecerint, non absque mercede Dei iudicio præteriri ».

Alius item locus est Danielis IV. ubi cum Daniel prædixisset regi Nabuchodonosor gravem pœnam temporalem a Deo propter peccata sua, hortatur illum ad eleemosynas, quibus redimat, sive avertat pœnam illam temporalem: *Nunc, inquit, Rex consilium meum pleceat tibi, peccata tua eleemosynis redime, etc.* (2) Quod si eleemosynæ hominis infidelis avertere poterant pœnam temporalem, certe bona opera erant, non peccata; non enim peccata iram Dei mitigant, sed magis accendant.

Secundo, probatur ex aliis Scripturis, quæ indicant, infideles facere, aut posse facere aliqua bona opera. Matth. V. *Si salvaveritis fratres vestros tantum, quid amplius facitis, nonne et Ethnici hoc faciunt? Estote ergo vos perfecti, etc.* (3). Quo loco tribuitur Ethnicis

bonum opus, ostendendi signa benevolentiae erga suos; nisi enim hoc bonum esset, non diceret Dominus, quid amplius facitis? sed, cur hoc facitis? Vult igitur suos Dominus, non contraria, sed majora facere. Ad Roman II. *Cum gentes, quæ legem non habent; naturaliter quæ legis sunt faciunt, etc.* Hic Apostolus aperte docet, Gentiles naturali lumine implere aliqua legis mandata. Quod autem ita impleant, ut non peccent, docet Chrysostomus in comment, cum ait, eos implere omnia, quæ legis sunt, id est, ut supra diximus, mandatum cum omnibus circumstantiis observare.

Accedant deinde testimonia Patrum. Sanctus Basilius homil. 9. de opere sex dierum; « Sunt, inquit, et apud nos virtutes secundum naturam, ad quas familiaritas ipsi animæ non ex doctrina hominum, sed ex ipsa natura inest. Quemadmodum enim nulla disciplina nos docet morbum odisse, sed spontaneam habemus calumniam, ac detestationem adversus ea quæ nobis molesta sunt: sic etiam est animæ quædam declinatio, et fuga vitii citra doctrinam ». Quo loco sanctus Basilius aperissime docet, quasdam virtutes esse naturales, ut misericordiam et similes, ac per hoc non esse semper necessariam vel fidem divinam, vel auxilium speciale, cum ad ejusmodi naturaliter inclinamur.

Sanctus Joannes Chrysostomus homil. 67. ad populum Antiochenum: « Non potest, inquit, malus omnino malus esse, sed evenit, ut aliquid habeat boni: neque bonus esse omnino bonus, sed nonnulla solet habere peccata. Cum itaque malus prosperis utitur rebus, ad capitis sui perniciem utitur, ut enim illorum paucorum bonorum retributionem hic capiens, illic deinde puniatur, hac de causa recipit ». Loquitur Chrysostomus de omnibus malis, etiam infidelibus; generatim enim dicit, nullum esse malum, qui non habeat aliquid boni, et loquitur de opere bono, non ex genere tantum, sed simpliciter, quia opponit illud peccato, et mercedem illi debitam assignat. Non enim merces debetur operi, præsertim apud Deum, quod sit ex genere bonum, sed absolute peccatum.

Auctor operis imperfecti, homil. 26. in Matth. « Audi, inquit, mysterium, quod Petrus apud Clementem exposuit, si fidelis fecerit opus bonum, et hic ei prodest, liberans eum a malis, et illic ad percipiendum regnum

(1) Exod. I, 17. — (2) Dan. IV, 4. — (3) Matth. V, 47.